

TRAVEL IS A STATE OF MIND

By Sophia Kouidou-Giles

Translator's note: The words and thoughts of this monologue captures the anxieties surrounding us during this coronavirus pandemic. Imagine a man in sunny Greece, after days of being shut in, finally escaping to the port for a day of relaxation and freedom. Playwriter Karina Ioannidou deftly sets the stage on a windy day and a time riddled with coronavirus fears. To understand the playwright's choice of setting, and subtle play about fears on life and death, it is significant to know that the protagonist takes a boat tour to Mount Athos, a famous mountainous peninsula in northeastern Greece, dotted with 20 Byzantine monasteries that house rich treasures, keep old traditions and are still inhabited by some 2000 monks. These tours are still available by sea, but visitors are not allowed on land, out of respect for the monks and the monastic life. The translation uses words loaded with tension (shudders/ quivers instead of sways/flitters or Bloodthirsty, wild waves instead of Dangerous, untamed waves). Spirited, edgy, written in colloquial, everyday Greek, it is a lively rendition of the coronavirus days we live in. Originally written in Greek by Karina Ioannidou and published on the online journal SpeakNews, edited by Andreas Germanos. <https://online.fliphtml5.com/uzyoe/zdsh/#p=3>

TRAVEL IS A STATE OF MIND

In black, worn clothes, sneakers, a backpack on my shoulders, my PlayStation and my trampled down horn capped hat, I head to the port, harboring coronavirus worries. Local tour boats are waiting, ready to sail to unknown destinations. It's my first day of freedom. I listen to an inner voice urging me: "Get a ticket on the first boat you find, and off to wherever it takes you."

High beaufort winds today, but I will follow my impulse. I get on the boat dock and ask: "Where do we set sail for?" and get the answer:

"For Mount Athos"... Sign from God? Bloodthirsty wild waves crash on the boat like demons, they froth and threaten. The ship shudders. My mind quivers - like coffee laced with sugar in a shaker -. I stand there helpless and desperate and look back into the past... Life passes in front of me like a movie. Fire, woman, and now the endless sea stretches out in front... I once had a wife, a home, a job. Now I have debts, debts, debts... *"Count your luck, you have your health,"* was the last optimistic thought that kept me going. It's gone now; the pandemic has crept inside me. It sways and shakes, like a drunken sailor, like this rotten boat.

I mingle with the hoi polloi like one walnut amongst a pile... Ever since I started walking, I stumble from one "hole" to the next. I need not be insightful to realize the negative energy that surrounds me, to understand that something is very wrong in my life. Unless he saves me..."Jesus Christ" I shout and jump. Just now my little toe is recovering from the beastly, fierce tourist, wearing mountaineering boots, who stepped on me. "Sorry," he tells me...

"Not sorry," I groan back, near tears from the pain... while I size up his disregard for safe social distancing between us, which sends alarms up my spine. I feel aggrieved: "What did I ever do so wrong in my life?... Why is everyone stepping on my corn?" People crowd around me to see the Holy Mountain's rocky shore: five public servants, five laborers, five shop owners and five priests. Every time someone approaches, one of the priests shouts: "GO AWAY! COVID 19, I exorcise you, coronavirus," and he makes the sign of the cross! Our eyes meet and then he shouts at me: "Your first-time, bro?" and throws me a rosary. I catch it in the air. "It is blessed" he tells me.

"You find me not blessed." I answer... "But thank you!" and then I ask, "When do we land? And I get this answer: "We do not land, we sail along the shoreline. The boat travels around the peninsula, it does not dock on land. "

"What kind of a peninsula tour is this!" I explode like fireworks on Resurrection Day. "Me, I'm ready for the land, kids! Stop this boat from going on! I want terra firma!"

There, across on land, I place my hopes! I scream and fall under the bed. I hit my face hard, my mouth fills with blood. I spit it out disgusted... Then I get up with great effort and step firmly on the floor only to hear a crack. I had just smashed two black cockroaches with my weight that were having sex. "Shoot!" I shudder... I reach out to turn on the light switch. No light. No power. I call the power company's customer service line. "Is this the electric company?"

A voice answers me: "Didn't you call the Electric Company?"

"Right! Listen, I have no electricity and..."

"There is a general blackout in the area, sir."

"And when do you expect the electricity to come back? "

"Electric Company!" he says and hangs up.

Where should we send our electric prayers? I mumble. Babel Days, Orwell Nights. *I travel without travel insurance...*

"Travel is a state of mind, today dude. Who will insure you?" I hear the voice inside me... "Let me travel, even if I have to cry..." I answer.

TRAVEL IS A STATE OF MIND KAPINA ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ – Covid ξε-covid εμείς
"ταξιδεύουμε" μέσω του online περιοδικού SpeakNews και του εκδότη και δημοσιογράφου
Ανδρέα Γερμανού... <https://online.fliphtml5.com/uzyoe/zdsh/#p=3>

Travel is a state of mind...

Με μαύρα φθαρμένα ρούχα, αθλητικά παπούτσια, σακίδιο στους ώμους, το play station και τα κέρατό μου τα τράγιο κατηφορίζω προς λιμάνι μεριά, τον κορονοϊό μου μέσα . Καράβια περιμένουν έτοιμα να αποπλεύσουν προς άγνωστους προορισμούς. Πρώτη ημέρα ελευθερίας. «Μπούκαρε στο πρώτο καράβι που θα βρεις μπροστά σου. Κι όπου σε βγάλει» άκουσα μια εσωτερική φωνή να με παρακινεί. Πολλά μποφόρια σήμερα, αλλά θα ακολουθήσω την παρόρμησή μου. Μπήκα στο καράβι και μετά ρώτησα «Για που σαλπάρουμε;» για να πάρω την απάντηση: «Για Άγιο Όρος»... Σημάδι εκ Θεού; Μοβόρικα θεριά τα κύματα μας κτυπούν σαν δαίμονες κι αφρίζουν κι απειλούν. Κουνάει το καράβι, κουνιέται και το μυαλό μου -σαν καφές με ζάχαρη σε shaker-. Στέκω εκεί αβοήθητος κι απελπισμένος να κάνω αναδρομή στο παρελθόν μου... Περνάει από μπροστά μου η ζωή μου σαν κινηματογραφική ταινία. Πυρ, γυνή και τώρα η απέραντη θάλασσα απλώνεται μπροστά μου... Κάποτε είχα γυναίκα, σπίτι, δουλειά. Τώρα έχω χρέη, χρέη, χρέη... «Δε βαριέσαι, την υγεία μας να 'χουμε» ήταν η τελευταία αισιόδοξη σκέψη που με κρατούσε ζωντανό, τώρα πάει κι αυτή, την πανδημία μου μέσα... Κουνάει και τρεκλίζει, σαν μεθυσμένος κερατάς, το σαπιοκάραβο. Συγχρωτίζομαι με κάθε καρυδιάς καρύδι... Από τότε που άρχισα α περπατάω, πέφτω από την μια «τρύπα» στην άλλη. Δεν χρειάζεται να είμαι και κανένας διορατικός για να αντιληφθώ την αρνητική ενέργεια που με περικλείει και να καταλάβω ότι κάτι πάει πολύ λάθος στη ζωή μου. Εκτός κι αν με σώσει... «Jesus Christ» έσκουξα και χοροπήδησα... Μόλις ξενύχιασε το μικρό μου δακτυλάκι, με τα ορειβατικά του άρβυλα, ένας θηριώδης, βλοσυρός τουρίστας. “Sorry” μου λέει... “No sorry” του απαντάω, δακρύζοντας σχεδόν, απ’ τον πόνο... ενώ οι αισθητήρες μου μετρώντας την μη τήρηση της προβλεπόμενης απόστασης μεταξύ μας, σήμαναν συναγερμό. Με πιάνει το παράπονο: «Τι κάνω τόσο λάθος στη ζωή μου;»... «Γιατί όλοι μου πατάνε το κάλο;»... Δίπλα μου στριμώχνονταν για να δουν τα Άγια Βράχια: 5 δημόσιοι υπάλληλοι, 5 εργάτες, 5 μαγαζάτορες και 5 ιερείς. Ένας από τους ιερείς, κάθε φορά που κάποιος τον πλησίαζε, έσκουζε «Οξω! COVID 19», «Ξορκίζω σε, κορονοβαίρους» και με τα χέρια του σχημάτιζε το σταυρό! Τα βλέμματα μας διασταυρώθηκαν και τότε εκείνος φώναζε προς το μέρος μου «Πρώτη σου φορά αδελφέ;» και μου πετάει ένα κομποσκοίνι. Το πιάνω στον αέρα. «Είναι διαβασμένο» μου λέει... «Με πιάνετε αδιάβαστο» του απαντάω... «Αλλά, ευχαριστώ! Πότε πιάνουμε στεριά;» ρωτάω για να πάρω την απάντηση: «Δεν πιάνουμε, πάμε γύρω γύρω παραλιακά. Το καράβι κάνει το γύρο της χερσονήσου, δεν πιάνει στεριά». «Ποιο γύρο της Χερσονήσου!». Εκρήγνυμαι σαν δυναμιτάκι στην Ανάσταση. «Εγώ, είμαι βουρ για μέσα παιδιά! Σταματήστε το καράβι να κατέβω! Να κατέβω!». Εκεί, απέναντι εναπόθεσα τις ελπίδες μου! Βγάζω μια κραυγή και πέφτω κάτω απ’ το κρεβάτι. Χτυπάω με δύναμη στο πρόσωπο, το στόμα μου γεμίζει αίμα. Φτύνω κάτω αηδιασμένος... Μετά σηκώνομαι με μεγάλη προσπάθεια. Πατάω αποφασιστικά στο δάπεδο. Τότε ακούω ένα κρακ. Μόλις είχα λιώσει με το σωματικό μου βάρος δυο μαύρες κατσαρίδες που συνουσιάζονταν... Ανατριχιάζω... Απλώνω το χέρι μου να ανάψω το διακόπτη. Φως; Τίποτα. Παίρνω τηλέφωνο τις βλάβες. «ΔΕΗ εκεί; «Μια φωνή μου απαντάει «Τη ΔΕΗ δεν πήρατε;»... «Σωστά! Ακούστε, Δεν έχω ρεύμα και...»... «Υπάρχει γενικό μπλακ-άουτ στην περιοχή, κύριος!»... «Και πότε υπολογίζετε να έρθει το ρεύμα;»... «ΔΕΗ-θείτε! μου απαντάει και μου το κλείνει. «Που να ΔΕΗ-θώμεν ;». Μέρες Βαβέλ, Νύχτες Οργουέλ. Ταξιδεύω χωρίς ταξιδιωτική ασφάλεια...»... «“Travel is a state of mind” σήμερα φίλε. Ποιος θα σε ασφαλίσει;» ακούω τη φωνή μέσα μου...

